

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΤΟΣ ΚΑ'.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, 13 ΙΟΥΛΙΟΥ 1901

ΑΡΙΘ. 28

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

- † 'Ο Γρεγενών ΔΩΡΟΘΕΟΣ (πρόεδρος)
- † 'Ο Μέγας Πρωτοδύγκελλος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
- † 'Ο Αρχιεπίσκοπος τῆς Ἱ. Συνόδου ΦΩΤΙΟΣ
- † 'Ο Μέγας Ἀρχιεπίσκοπος ΔΑΥΡΕΝΤΙΟΣ (ταμίας)
- ΧΡ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ (γραμματεὺς)

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

καθ' ὅλον τὸ ὄθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾷ 25
Ἡ Συνδρομὴ προκαταβάλλεται
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1 Ἰανουαρίου
ἀποστελλόμεναι πρὸς τὸν Πρόεδρον ἢ τὸν Ταμίαν.

Ἀρχιδυντάκης Ἱεροδ. **ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΠΙΠΕΡΑΣ**

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Δήλωσις — Ἐκπαιδευτικαὶ μεταρρυθμίσεις — Ἐκκλησιαστικὴ ἐπιθεώρησις — Ἀγγλικανὴ Ἐκκλησία — Ἀνάλεκτα ἐκ τῶν πατριαρχικῶν κωδίκων — Ἐκκλησιαστικὰ χρονικά — Κοινοποιήσεις.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Σεπτῇ πατριαρχικῇ κελεύσει παρακαλοῦνται οἱ ἐν τῷ κλίματι τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου σεβασμιώτατοι καὶ πανιερώτατοι μητροπολῖται, ὅπως μηδενὶ ἐκ τῶν τοῦ ἱεροῦ τῆς ἐπαρχίας αὐτῶν κλήρου ἐπιτρέπουσι τὴν εἰς βασιλεύουσαν ἔλευσιν πρὸς εὐρεσιν ἱερατικῆς θέσεως. Αὐστηρὰ ἐδόθη παρὰ τῆς Α. Θ. Π. τοῦ προσκυνητοῦ ἡμῶν δεσπότου καὶ πατριάρχου ἐντολή, ὅπως πάντα ἐπὶ τοιούτῳ σκοπῷ ἐρχόμενοι εἰς τὴν ἀρχιεπισκοπὴν Κωνσταντινουπόλεως ἱερέα ἐξαπαρτέλλωμεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν, ἐξ ἧς προήλθεν, τῶν σαπανῶν τῆς ἐπιστροφῆς καταλογιζομένων εἰς βᾶρος τῶν οἰκείων μητροπολιτῶν.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 13 Ἰουλίου 1901.

† 'Ο Μ. Πρωτοδύγκελλος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑΙ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΙΣ*

III.

«Πᾶσα κοινωνικὴ μεταρρυθμίς, ἔγραφε δόξος τις τῶν νεωτέρων χρόνων, τότε μόνον ἔχει ἀξίαν ὅταν δὲν ἐγγίξῃ τὴν ἰδιοφυΐαν τοῦ λαοῦ. Διότι ἐκ

* Συνέχεια ἀπὸ σελ. 549—252.

τῆς ἰδιοφυΐας ταύτης προέρχεται ἡ δύναμις καὶ ἡ ζωὴ αὐτοῦ». αὕτη εἶναι ἡ δευτέρα φιλοσοφικὴ ἀρχή, ἐξ ἧς πρέπει νὰ ὁρμηθῶμεν καὶ εἰς τὰς ἐκπαιδευτικὰς τοῦ Γένους μας μεταρρυθμίσεις, τὰς ὁποίας ἡ ἀδύρκτη ἀνάγκη τῆς ἐποχῆς μας ἐπιτακτικῶς μᾶς ἐπιβάλλει νὰ πραγματοποιήσωμεν.

Ἡ ἰδιοφυΐα ἢ τὸ αὐτοφυὲς κατὰ Πλάτωνα εἶναι ἡ ἀναπαλλοτρίωτος φυσικὴ κληρονομία τῶν ἀτόμων καὶ τῶν λαῶν, ἐν μέρει καὶ ἐν συνόλῳ. Ἐκαστος γεννᾶται μὲ ἰδιαζούσας αὐτῷ μόνῳ σωματικὰς προδιαθέσεις καὶ τάσεις. «Πρῶτον μὲν φύεται, λέγει ὁ Πλάτων, ἕκαστος οὐ πᾶν ὁμοίως ἐκάστῳ, ἀλλὰ διαφέρων τὴν φύσιν ἄλλος ἐπ' ἄλλου ἔργου πράξιν». Ἡ ἰδιοφυΐα, δημιουργήμα τῆς ἰδιορρυθμοῦ κατασκευῆς καὶ λειτουργίας τοῦ κυτταρώδους καὶ νευρικοῦ συστήματος καὶ τοῦ λοιποῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ ἀπ' ἐνός, καὶ τῆς ἀμέσου καὶ ἐμμέσου ἀπ' ἐτέρου ροπῆς, διεγερτικότητος καὶ ἐπενεργείας αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ψυχικῶν φαινομένων ἀποτελεῖ τὴν βχυρσῆμαντον προσωπικότητα ἐκάστου, καὶ θὰ ἤμεθα βέβηλοι καὶ κακοήθεις προκροῦσται, ἐὰν ἐτολμῶμεν ποτε νὰ ἀποπειραθῶμεν καθ' οἷονδῆποτε τρόπον νὰ ἀφάνισωμεν αὐτήν. Ἡ προσωπικὴ ἰδιοφυΐα σχηματίζει τὸν πυρῆνα, τὸ ἀναφαίρετον ἀποθεματικὸν κεφάλαιον τοῦ ἀναπτυσσομένου κατὰ στάδια καὶ παραλάσσοντος μὲν βιολογικῶς, ἀλλ' οὐδέποτε ἄλλοιουμένου κατ' οὐσίαν προσωπικοῦ χαρακτήρος. Ὁ προσωπικὸς χαρακτήρ ἀναγωγικῶς εἶναι ἡ τελευταία ἀρχὴ καὶ ἡ ἀμεσος αἰτία τῶν ἐκουσίων πράξεων τῆς βουλήσεως καθόλου, καὶ ὁ ἀρτιγέννητος ἄνθρωπος φέρει μεθ' ἑαυτοῦ τὸ σπέρμα τοῦ φυσικοῦ χαρακτήρος, ὅπερ εἶναι κατατεθειμένον εἰς τὸ μυστηριώδες βάθος τῆς προσωπικῆς ἰδιοφυΐας καὶ συνειδήσεως. Διὰ τοῦτο διαστροφή καὶ πῆρσις τῆς προσωπικῆς ἰδιο-

φύλας καὶ συνειδήσεως θὰ συνεπῆγε διχστροφὴν καὶ ἀλλοίωσιν τοῦ προσωπικοῦ χαρακτῆρος.

Ὁ ἠθικὸς χαρακτήρ ἢ τὸ «χρηστόν καὶ τέλειον ἦθος» κατὰ τὸν Πλάτωνα, εἶναι ὁ ἄκμων, ἐφ' οὗ σφυρηλατεῖται ἡ τύχη καὶ τὸ μέλλον τῶν ἐθνῶν καὶ τῶν προσώπων, καὶ εἶχε πολὺ δίκαιον ὁ Ἡρόκλητος νὰ λέγῃ «ἦθος ἀνθρώπων δαίμων». Ὁ ἠθικὸς χαρακτήρ εἶναι ἡ τελειότης μορφῆς τῆς ψυχικῆς ἀναπτύξεως, τὸ ἰδεώδες ἀριστοῦργημα τοῦ ἀνθρωπίνου βίου καὶ ἀκριβῶς ὁ τελικὸς σκοπός, πρὸς ὃν κατατείνει ἡ ἐκπαίδευσις.

Ἀλλὰ τοῦ ἠθικοῦ χαρακτῆρος ἀρχαῖες κρηπίδωμα χρησιμεύει καὶ πρέπει νὰ χρησιμεύῃ πάντοτε ὁ προσωπικὸς χαρακτήρ, ὅστις εἶναι ἄμεσος καὶ φυσικὴ ἀπόρροια τῆς προσωπικῆς ἰδιοφυΐας καὶ συνειδήσεως. Ὡστε, ὅστις θελῇ νὰ μορφώσῃ ἠθικὸν χαρακτήρα πρέπει πρὸ παντός νὰ φροντίσῃ νὰ μὴ παραμορφώσῃ καὶ καταστρέψῃ τὴν προσωπικότητά του, ἀλλὰ μετὰ λεπτοῦ καὶ ὁλονὲν ἀνιούσης ἐπιφυλακτικότητος νὰ ρυθμίσῃ μόνον αὐτὴν καὶ ἐγκλιματίσῃ εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν τῆς ἀναπτύξεως καὶ τῆς προόδου.

Τὰ ἔθνη ἀπαρτίζονται ἐκ τῶν προσώπων· καὶ ὡς ἐκ τῆς προσωπικῆς ἰδιοφυΐας προκύπτει ὁ προσωπικὸς χαρακτήρ, οὕτω ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὁ ἐθνικὸς. Ἡ ἐθνικὴ ἰδιοφυΐα εἶναι οὐσιώδες παρχαγωγικὸν στοιχεῖον τοῦ ἐθνικοῦ χαρακτῆρος καὶ ἐξ αὐτοῦ τὸ μεγαλεῖον καὶ ἡ δύναμις αὐτοῦ ἐν τῇ θεωρίᾳ καὶ τῇ πράξει.

Διὰ τοῦτο οἱ ἐκάστοτε νομοθεταὶ καὶ ἀναμορφωταὶ τῶν λαῶν οἱ καλούμενοι νὰ κωδικοποιήσωσι τὸ πνεῦμα τῆς προοδευτικῆς μεταβατικῆς αὐτῶν ἐποχῆς, εἰάν εἶναι γνήσιοι ἀντιπρόσωποι καὶ φορεῖς τῶν ἰδανικῶν ἐκείνων, ἐμφοροῦνται τῆς φιλοσοφικῆς ταύτης ιδέας καὶ ἀποδυόμενοι εἰς τὸ μεταρρυθμιστικὸν αὐτῶν ἔργον προσέχουσι πρὸ παντός πῶς αἱ μεταρρυθμίσεις τῶν δὲν θὰ οἰξῶσιν ἐπιβλαβῶς τὴν ἰδιότητα τοῦ λαοῦ τῶν.

(ἔπεται συνέχεια).

A. MAZARAKHIS

Καθηγητὴς τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογ. Σχολῆς

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ὁ παπισμὸς καὶ οἱ λαοὶ τῆς Δύσεως: Θέσις αὐτοῦ ἐν Ἀγγλίᾳ· Βαθμιαία Ἐλάττωσις τοῦ θνατοῦ τοῦ ἀπ. Πέτρου. — Μεμψιμοιρίαι τοῦ Πάπα ἐπὶ τῇ δυσχερεῖ θέσει τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας.

Παρουσιάζαντες ἐν προηγουμένῃ εὐκαιρίᾳ τοῖς ἀναγνώσταις τῆς «Ἐκκλησ. Ἀληθείας» ἀδιαφιλονεικῆτα γεγονότα, δι' ὧν χαρακτηρίζεται ἡ ἐν γένει

σύγχρονος κατάστασις τοῦ παπισμοῦ ἐν Ἰσπανίᾳ καὶ Αὐστρίᾳ, τοῖς δυοῖν τούτοις κυριωτέροις κέντροις τῆς παπικῆς ἐπιρροῆς, παρέχομεν σήμερον ἕτερα γεγονότα, μαρτυροῦντά τὴν βχθμιαίαν παρχμὴν μεταξὺ τῶν λαῶν τῆς Δύσεως τοῦ παπικοῦ συστήματος. Πράττομεν δὲ τοῦτο, οὐχὶ ἐξ αἰσθημάτων χαίρεκακίας ἢ μισαλλοδοξίας, ἐξ ὧν δυστυχῶς κινεῖνται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καὶ μέχρι σήμερον ἐτι τὰ ἐν Ἀνατολῇ ἰδίᾳ συνταττόμενα Καθολικὰ θρησκευτικὰ φύλλα, προκειμένου νὰ γράψωσι περὶ τῶν καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησιαστικῶν παρχμῶν ἢ προσώπων (διότι καὶ μέχρι προδωπικῶν συχνότατα κατέρχονται), ἀλλὰ χάριν τῆς διαρωτίσεως τῶν πολλῶν παρ' ἡμῖν, πρὸς οὓς ἡ ἐν Ἀνατολῇ Καθολικὴ Προπαγάνδα προσπαθεῖ πάντοτε πάντῃ διαφόρως νὰ παριστᾷ τὴν θέσιν τοῦ Παπισμοῦ ἐν τῇ Δύσει παρ' ὅ,τι πράγματι εἶνε αὕτη. Καὶ ὅμως, ἔχων τις ὑπ' ὄψιν τὴν καθ' ἑαυτοῦ σύγχρονον πορείαν τοῦ παπισμοῦ ἐν τῇ Δύσει ἀφ' ἐνός, τὸν δὲ δόμῳ καὶ τὸ ὁράδος τῶν ἐν Ἀνατολῇ καθολικῶν προπαγανδιστῶν ἀφ' ἑτέρου, μηδεὶς φειδομένων μέσου, ὅπως σύρῳσιν εἰς τὰ δίκτυα αὐτῶν τὴν ἀθόκν ὁρθόδοξον ἐν Ἀνατολῇ νεολαίαν μάλιστα διὰ τῶν προπαγανδικῶν αὐτῶν Σχολείων, ἐν μόνον προσφόρως θὰ εἶχε νὰ ἐπιρρίψῃ, τὸ εὐαγγελικὸν ἐκεῖνο — αἰατρε, θεράπευσον σεαυτόν». Παρχπονούμενοι δὲ κατὰ τῶν οὕτω παρ' ἡμῖν ἐργαζομένων προπαγανδιστῶν καὶ θρασέως εἰς τὰ ἀλλότρια ἐπεμβαινόντων, ἐπιθυμοῦμεν συντονωτέραν νὰ ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχὴν αὐτῶν ἐπὶ τοῦ ἀκραιφνῶς χριστιανικοῦ, εὐρέος, φιλαδέλφου καὶ μὴ μισαλλοδόξου πνεύματος τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, τῆς μηδέποτε ἐπεμβαίνουσας εἰς ξένα δίκαια, πνεύματος, ὅπερ τοσοῦτον γλαφυρῶς παρέστησεν ἐσχάτως ἐν τῷ ἐνθρονιστηρίῳ αὐτοῦ Λόγῳ ὁ καὶ αὖθις τοῖς οἰκίας τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας ἐμπιστευθεὶς Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Ἰωακείμ ὁ Γ'. Οὗτος διατρανῶν τὸ φιλειρηνικὸν καὶ ἀκραιφνῶς εὐαγγελικὸν τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας πνεῦμα εἶπε πρὸς τοῖς ἄλλοις, ὅτι αὕτη «οὐ κατηνέχθη κατὰ τῶν ἀλλοτρίων, οὐ προεκάλεσεν ὑπεναντίους, ἐπ' οὐδενὸς ἀλλοτρίου χεῖρα ἐπέβαλεν, οὐκ ἐπεθύμησε τὰ τῶν ξένων, ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον ἀπὸ τῶν ἀντεναγγελικῶν, τῶν ἀντιχριστιανικῶν προσηλυτιστικῶν σκανδάλων, ὑπέμεινε δὲ καὶ καρτερικῶς τοὺς διωγμοὺς τῶν διαπορευομένων ἀντιχριστιανικῶς, δοξάζουσα καὶ αἰνοῦσα Χριστόν, τὸν ὑπὲρ αὐτῆς σταυρικὸν θάνατον κτησάμενον, καὶ εὐχομένη νὰ παύσῃ τὰ Ἐκκλησιαστικὰ σχίσματα, νὰ δεσθῶσι τὰ ὀρυγμάτα τῶν ἐθνῶν, νὰ καταλυθῶσι τῶν αἰρετικῶν αἱ ἐπα. ναστάσεις, ἐδεβάσθῃ δὲ τὰ τῶν ἄλλων δίκαια ἀπεκδεχομένη τύπῳ ἀμοιβαίου δικαιοσύνης ἐν ἰσῇ παρὰ τῶν ἄλλων μοίρᾳ Εἰ καὶ ἐδίωξαν αὐτήν, αὕτη οὐδένα ἐδίωξεν, εἰ καὶ ἐμίσησαν αὐ-

τήν, αὕτη οὐδένα ἐμίσθεν, ἐτήρησε δὲ τὸν θεῖον λόγον τοῦ Νυμφίου αὐτῆς, ἀγάπην καὶ εἰρήνην παρέχουσα, ἡγάπησε τὸν πλυνθῖον αὐτῆς, ὡς ἑαυτήν». (*Ἰδε φύλλ. «Ἐκκλησ. Ἀληθείας» ἀριθμ. 24).

Ἀλλὰ ταῦτα μὲν παρεκβατικῶς. Ποία δ' ἡ σημερινὴ θέσις τοῦ παπισμοῦ ἐν Ἀγγλίᾳ; Τὸ Βατικανόν, ὡς γνωστόν, οὐδέποτε ἐπύστατο τρέπον τὴν ἐλπίδα, ὅτι ἡμέραν τινὰ θὰ ἐπαναφέρει καθ' ὁλοκληρίαν τὴν Ἀγγλίαν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας. Ἄν δ' ἐρωτήσῃτε περὶ τούτου τοὺς θερμότερους παπιστάς, εἶνε ἑτοιμοὶ νὰ Σας διαβεβαιώσωσιν, ὅτι τὸ ὄνειροπόλημα τοῦτο τῶν ἐν τῷ Βατικανῷ ἐγγίζει ἤδη εἰς τὴν πραγματοποιήσιν του. Οὕτως οἱ διάφοροι ἀντιπρόσωποι τοῦ Βατικανοῦ ἐν Ἀγγλίᾳ προσπαθοῦσιν ἐκάστοτε νὰ δημοσιεύωσι καταλόγους νέων προσηλύτων ἐν Ἀγγλίᾳ, καὶ μάλιστα ἐκ τῶν ἀνωτέρων κοινωνικῶν τάξεων καὶ τοῦ κλήρου. Πρόχμῃ οὖν αὖξιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν Καθολικῶν ἐν τῇ Μ. Βρετανίᾳ ἐν γένει δὲν παρτηρεῖται, ἀλλὰ τούναντίον σημαντικὴ ἐλάττωσις. Λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τοὺς ἀριθμούς, οἵτινες εὐγλωττότερον παντὸς ἄλλου δύνανται νὰ λαλήσωσιν ἐπὶ τοῦ προκειμένου. Ὡς σημειοῦται ἐν ἐνὶ τῶν τελευταίων φύλλων τοῦ «Ἐκκλησιαστικοῦ Μηνύτορος» Πέτρου-πόλεως, κατὰ τὴν τελευταίαν στατιστικὴν αὐτοῦ τούτου τοῦ ἐπισήμου ὀργάνου τοῦ ἐν Λονδίνῳ Καθολικοῦ ἀρχιεπισκόπου — ὁ ἀριθμὸς τῶν σήμερον ἐν Ἀγγλίᾳ Ἰρλανδίᾳ καὶ Σκωτίᾳ Καθολικῶν ἀνέρχεται εἰς 5,209,956 ψυχάς, ἐνῶ πρὸ δέκα ἐτῶν ἀκριβῶς (τῷ 1891) ἀνῆρχοντο οὗτοι εἰς 5,640,891. Ὡστε ἐν διαστήματι δεκαετίας ὁ παπισμὸς ἀπώλεσεν ἐν Ἀγγλίᾳ ὑπὲρ τῆς 440,000 ψυχάς. Ποῦ λοιπὸν ἡ ὑμνουμένη πρόοδος;

Ἡ βαθμιαία αὕτη πρᾶξις τοῦ παπισμοῦ μεταξὺ τῶν διαφόρων λαῶν τῆς Δύσεως ὅσον ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῶν ἀριθμῶν, τόσον καὶ ὑπὸ τὴν ἔποψιν τοῦ ἠθικοῦ γοήτρου, εὐνόητον, ὅτι δὲν δύναται ἀλλ' ἢ ἐπιζημιώτατα νὰ ἐπιδράσῃ ἐπὶ τῇ τῆς οἰκονομικῆς καὶ τῆς πολιτικῆς αὐτοῦ θέσει. Τοῦτο δὲ ἤρξαντο ἤδη νὰ συναισθάνωνται αὐτοὶ οἱ παπισταί. Μία τῶν γαλλικῶν κληρικοφρόνων ἐφημερίδων ἐτόνισεν ἐσχάτως τὴν παρτηρουμένην ἀπὸ τινος βαθμιαίας ἐλάττωσιν τοῦ περιψύστου **δυναγίου τοῦ ἀπ. Πέτρου**, εἰς ὃ τοσαῦτα ἡ Δυτικὴ Ἐκκλησία ὀφείλει ὑπὸ οἰκονομικὴν ἔποψιν, καὶ ἐκφράζει τὴν ἰδέαν, ὅτι ἡ ἐλάττωσις αὕτη κυρίαν αἰτίαν ἔχει τὴν ὑπερβολικὴν ἐν τῇ συγχρόνῳ πολιτικῇ ἀνάμειξιν τοῦ Βατικανοῦ. Γνωστὰ δ' ἄρ' ἐτέρου τὰ λίαν δυσάρεστα διὰ τὸ Βατικανόν τελευταῖα γεγονότα ἐν τῇ Ἰσπανίᾳ καὶ ἐν Αὐστρίᾳ, περὶ ὧν ἐγράφονεν πρηγουμένως, ὡς καὶ ἡ ἀνησυχία, ἣν προὔξενε τοῖς περὶ τὸν Πάπαν τὸ πολύκροτον ἐν Γαλλίᾳ περὶ μοναχικῶν ταγμάτων ζήτημα.

Καίτοι δὲ ὁ Πάπας Λέων ΙΓ' προέβη ἐσχάτως εἰς τὴν ἀνάμειξιν μεταξὺ τῶν διαφόρων καθολικῶν χωρῶν τῆς Δύσεως 12 νέων καρδινάλιων (προσπιθεμένων εἰς τοὺς 56 τοιούτους, περὶ ὧν ἴδε τὴν σχετικὴν στατιστικὴν τοῦ Βατικανοῦ διὰ τὸ ἔτος 1901, φύλλ. «Ἐκκλησ. Ἀληθείας» ἀριθμ. 19.), οὐχ ἥττον ἐν τῷ τῆς 15 Ἀπριλίου ἐ. ἔ. λόγῳ αὐτοῦ πρὸς τοὺς ἐν τῷ Βατικανῷ, ὃν εὐρίσκωμεν πρωτοτύπως (λατινιστὶ) ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμ. 57—58 τεύχει τοῦ καθολ. «Bessarione» (Roma, 1901.), δὲν ἀπέκρυψε τὴν ἐπὶ τῇ συγχρόνῳ καταστάσει τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας βχθεῖαν θλίψιν αὐτοῦ, προσθεὶς ἐπὶ λέξει, ὅτι «αἱ δυσχέρειαι καὶ αἱ δοκιμασίαι τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας οὐ μόνον δὲν ἐλαττοῦνται, ἀλλ' ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἐπιδεινοῦνται (in dies ingravescunt).

Α. Π.

ΑΓΓΛΙΚΑΝΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἀπαντήσεις εἰς τὰ ἐρωτήματα

Α'.

Ποία εἶναι ἡ ἐπίσημος ὁμολογία τῆς Ἀγγλικανῆς Ἐκκλησίας; ποῦ ἐμπεριέχεται αὕτη καὶ ποῖον τὸ κῆρος αὐτῆς;

Τὰ στοιχεῖα τῆς διδαχῆς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀγγλίας εὐρίσκονται ἐν τοῖς τρισὶ Συμβόλοις, τουτέστι· (α') ἐν τῇ ὁμολογίᾳ τῆς πίστεως τῇ γνωστῇ ὡς Σύμβολον τῆς Νικαίας, ὅπερ συνεχῶς ἐπαναλαμβάνομεν κατὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν· (β') ἐν τῷ ὀνομαζομένῳ Συμβόλῳ τῶν Ἀποστόλων, ὅπερ ὁμολογεῖται ὑπὸ πάντων κατὰ τὸ Βάπτισμα· καὶ (γ') ἐν τῷ ὕμνῳ τῷ κοινῶς καλούμένῳ Σύμβολον τοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου.

Ἀποδεχόμεθα τὰ Σύμβολα ταῦτα, οὐ μόνον διότι σέβομεν τὴν τε ἀρχαίαν τῆς Ἐκκλησίας παράδοσιν καὶ τὰς Οἰκουμενικὰς Συνόδους, ἀλλὰ καὶ διότι πιστεύομεν ὅτι αἱ Ἁγίαι Γραφαὶ σαφέστατα μαρτυροῦσιν ὑπὲρ τῶν δογμάτων τῶν ἐν τοῖς Συμβόλοις τούτοις. Ἐπειδὴ τιμῶμεν τὰς Ἁγίας Γραφάς ὡς τῆς θείας ἀληθείας κανόνα καὶ κριτήριον, δι' ὧν πᾶς τύπος δόγματος, εἴτε ἐξ ἀρχαίας παραδόσεως, εἴτε ἐκ θεολογικοῦ ὀρισμοῦ πηγάζων, ὀφείλει νὰ δοκιμάζεται.

Περαιτέρω, ἐπειδὴ κατὰ τὴν δημοσίαν ἡμῶν λατρείαν ἱστάμεθα ἐνώπιον τοῦ Παντοκράτορος καὶ Πανσόφου Θεοῦ, πρὸς ὃν δυνάμεθα οὐχὶ ἄλλως νὰ προσπελάσωμεν, ἢ ἐν πλήρει πίστει καὶ εὐκρινείᾳ, θεωροῦμεν πάντες τὴν διδαχὴν τὴν περιεχομένην ἐν τῷ Εὐχολογίῳ ἡμῶν («Βιβλίον τῶν Δημοσίων Προσευ-

χῶν καὶ τῆς τελείσεως τῶν Μυστηρίων καὶ ἄλλων Ἱεροπραξιῶν καὶ Τελετῶν τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὸ Ἔθος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀγγλίας· ὁμοῦ μὲ τὸ Ψαλτήριον καὶ τὴν τάξιν καὶ τρόπον τοῦ καθιστᾶν, χειροτονεῖν καὶ καθιεροῦν Ἐπισκόπους, Ἱερεῖς καὶ Διάκονους») θεωροῦμεν, λέγω, τὴν διδασχὴν τὴν ἐν τούτῳ τῷ βιβλίῳ, — ὅπερ εὐρίσκεται εἰς χεῖρας πάντων, καὶ αὐτῶν τῶν παιδίων — ὡς ἐπίσημον καὶ αὐθεντικὴν ἔκφρασιν τῆς πίστεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀγγλίας. Τὸ βιβλίον τοῦτο ἀπολαύει τῆς ἀνωτάτης ἐφικτῆς αὐθεντίας· ἐπειδὴ, ἐπεκυρώθη μὲν πρῶτον ὑπὸ τῶν Συνόδων (Convocations) τῶν δύο Ἐπαρχιῶν, ἀκολουθῶς δ' ἐγένετο δεκτὸν δυνάμει Πράξεως (Νόμου) τοῦ Παρλαμέντου τῷ 1662. Ἐπὶ πλέον, ὑπάρχει ἐν αὐτῷ παρεντεθειμένη, μεταξὺ τῶν ἀκολουθιῶν τοῦ Βαπτίσματος καὶ τῆς Βεβαιώσεως¹ ἡ Ἐπιθέσεως τῶν Χειρῶν, ἡ Κατήχησις ἥτοι «Διδασκαλία ἣν πᾶς ἕκαστος ὀφείλει νὰ ἐκμάθῃ πρὶν ἢ παρουσιασθῇ πρὸς βεβαιώσιν ὑπὸ Ἐπισκόπου.» Τὴν Κατήχησιν ταύτην πᾶν παιδίον χρεωστέῃ ν' ἀποστηθήσῃ καὶ κατανοήσῃ τὴν ἔννοιαν αὐτῆς. Περιέχει δὲ αὕτη ἐρμηνείαν τοῦ Συμβόλου τῶν Ἀποστόλων, τοῦ Δεκαλόγου, καὶ τῆς Κυριακῆς Προσευχῆς, ὡς καὶ τὰς ἀναγκαιοτάτας εἰδήσεις περὶ τῶν δύο μεγάλων Μυστηρίων, τοῦ Βαπτίσματος, δηλονότι, καὶ τῆς Ἀγίας Κοινωνίας (Εὐχαριστίας).

Ἐκτὸς τοῦ Εὐχολογίου, ἄλλὰ συνήθως ἐν ἐνὶ τόμῳ μετ' αὐτοῦ δεδεμένα, ἔχομεν α' Ἀρθρα Ὁρησκείας, συμφωνηθέντα ὑπὸ τῶν Ἀρχιεπισκόπων καὶ Ἐπισκόπων ἀμφοτέρων τῶν Ἐπαρχιῶν καὶ ὑπὸ παντὸς τοῦ Κλήρου κατὰ τὴν Σύνοδον τὴν συνεληθούσαν ἐν Λονδίνῳ τῷ 1562, χάριν ἀποφυγῆς διχογνωμιῶν καὶ χάριν διαμορφώσεως κοινῆς ὁμολογίας ὡς πρὸς τὴν ἀληθινὴν Ὁρησκείαν. Παρεθέσαμεν πλήρη τὸν τίτλον τῶν Ἀρθρῶν τούτων, ἅτινα συνήθως ὀνομάζονται «Τὰ ΛΘ' Ἀρθρα,» ἐπειδὴ ὁ τίτλος οὗτος διαλαμβάνει καὶ τὸν σκοπὸν οὗ ἕνεκα διευτυπώθησαν. Εἶνε δὲ τὰ ΛΘ' Ἀρθρα ὁρίσμοί τινες εἰς οὓς οἱ ἱερωμένοι δηλοῦσι τὴν συγκατάθεσιν αὐτῶν ἐγγράφως, ὁμολογοῦντες διὰ τῆς ὑπογραφῆς των ταύτης ὅτι οὐδὲν θέλουσι διδᾶσθαι ἀντιβαῖνον εἰς αὐτά, ἀλλ' ὅτι θεωροῦσι τὰ δόγματα τὰ ἐν αὐτοῖς καὶ τῷ Εὐχολογίῳ ὡς σύμφωνα μὲ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

Δέον νὰ παρατηρήσωμεν ἐν τούτοις, ὅτι τὰ Ἀρθρα ταῦτα, εἰ καὶ περιέχουσι πολλοὺς πολυτίμους ὀρισμούς τῆς Χριστιανικῆς ἀληθείας, εἶνε α' Ἀρθρα Ὁρη-

σκείας» μᾶλλον, ἢ Ὁμολογία Πίστεως. Κύριος αὐτῶν σκοπὸς ὑπῆρξεν ἀνέκαθεν ἡ συντήρησις τῆς ὁμονοίας καὶ ἡ ἀποσόβησις τῆς πλάνης, «ἵνα πᾶν στόμα φραγῇ» τῶν ἐριστικῶς συζητούντων, καὶ ἵνα ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία διατελῇ εἰρηνεύουσα ἐν ἑαυτῇ. Οὐδεμία ὁμῶς ἀπαιτεῖται εἰς τὰ Ἀρθρα ταῦτα τυπικὴ συναίνεσις ἐκ μέρους τοῦ λαοῦ ἡμῶν, οὐδέ, ἀναγκαίως, ἐκ μέρους τοῦ κλήρου τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς ἡμετέρας κοινωνίας τῶν ἱδρυμένων ἐν τῇ ξένῃ. Αἱ σύνοδοι τῶν τοιούτων Ἐκκλησιῶν εἶνε ἐλεύθεραι νὰ ὀρίζωσιν οἵασδήποτε διατάξεις κρίνουσι σκοπίμους εἰς ἐξασφάλισιν τῆς ὀρθοδοξίας τοῦ κλήρου καὶ εἰς διαφύλαξιν τῆς ἐνότητος αὐτῶν μετὰ τοῦ ἐν γένει σώματος τῆς Ἀγγλικανῆς Κοινωνίας.

Ὅθεν τὰ ΛΘ' Ἀρθρα, ὑπὸ ἱστορικὴν ἄποψιν θεωρούμενα καὶ ἐξεταζόμενα, εἰσὶ μὲν λίαν χρήσιμος δεσμός ἐνότητος ἐσωτερικῆς, οὐδόλως δὲ παρακωλύουσι τὴν διατήρησιν ἐπικοινωνίας καὶ ἀδελφικῶν σχέσεων μετὰ τῶν ἐν ἄλλαις χώραις Χριστιανῶν, τῶν μὴ ἀποδεχμένων τὰς πλάνας περὶ ὧν ἀναφέρουσι τὰ Ἀρθρα ταῦτα.

Πλὴν τούτων ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀγγλίας κέκτηται σῶμα κανόνων ἐκδοθέντων τὸ πλεῖστον τῷ 1603· ἔτει καὶ ὑποχρεωτικῶν ὄντων διὰ τὸν Κλῆρον. Πολλαχοῦ τῶν κανόνων τούτων ἀπκνῶσι καὶ σπουδαίαι ἐκθέσεις δογμάτων. Ἀλλὰ δὲ πάλιν τῶν μεθ' ἡμῶν κοινωνουσῶν Ἐκκλησιῶν ἔχουσιν ἰδίους κώδικας κανόνων ὁμοίας φύσεως.

(ἔπεται συνέχεια)

ΑΝΑΔΕΚΤΑ

ΕΚ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΩΝ ΚΩΔΙΚΩΝ

(Ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῆς ἁγ. μεγαλομάρ. Εὐφημίας).

Ἐπὶ τῇ συγκυρίᾳ τῆς κατὰ τὴν παρεληθούσαν τετάρτην ἐπισήμως τελεσθείσης ἐν τῷ παρόντι Πατριαρχικῷ ραφῇ ἐτησίως μνήμης τῆς ἁγίας μεγαλομαρτυρος Εὐφημίας, παραθέτομιν ὡδε τὸ πατριαρχικὸν καὶ συνοδικὸν γράμμα τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου Γαβριήλ τοῦ Γ' τοῦ ἀπὸ Χαλκηδόνης (1702—1707), τὸ ἐκδοθὲν τῇ 9 Ἰουλίου 1704, δι' οὗ ἐθεσπίσθη ἵνα ἡ ἐορτὴ τῆς ἁγίας τελεῖται εἰς τὸ διηνεκὲς ἐτησίως μετὰ πομπῆς ἐν τῷ Πατριαρχικῷ ραφῇ, ἐν τῷ μέσῳ αὐτοῦ τιθεμένου τοῦ ἱεροῦ λειψάνου.

Κ. Δ.

† Γαβριήλ ἐλέφ Θεοῦ ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως νέας Ρώμης καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης.

Ἐντιμότατοι κληρικοὶ τῆς καθ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας, καὶ λοιποὶ εὐλαβέστατοι

1. Χρῶμεθα τῷ ὀνόματι Confirmation ἐπὶ τῇ τελειώσει τοῦ Βαπτίσματος, κατὰ τὴν συνήθειαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς ἐν τῇ Δύσει· ἀλλαχοῦ ἐπεκράτησε τὸ ὄνομα Χρῖσμα, ἢ Σφράγις. Καὶ τα τρία ταῦτα ὑπεμφαίνει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος λέγων· «Ὁ δὲ βεβαιῶν ἡμᾶς σὺν ὑμῖν εἰς Χριστὸν καὶ χρίσας ἡμᾶς Θεός, ὁ καὶ σφραγισάμενος ἡμᾶς καὶ δοὺς τὸν ἀρραβῶνα τοῦ Πνεύματος ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν» (Β' Κοριν. α', 21, 22).

ιερείς, καὶ ὁσιώτατοι ἱερομόναχοι, οἱ ψάλλοντες ἐν ταῖς ἐκκλησίαις τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ εὐγενέστατοι ἄρχοντες τῆς περιφέρειου πολιτείας ταύτης, χρήσιμοι ἐπίτροποι πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν, καὶ πραγματευταί, οἱ τε προεστώτες καὶ γέροντες τῶν ρουφetiῶν πάντων, καὶ οἱ λοιποὶ ἐν Κυρίῳ χριστιανοί, τέκνα ἀγαπητὰ τῆς ἡμῶν Μετριότητος, χάρις εἴη ὑμῖν ἀπασὶ καὶ εἰρήνῃ καὶ ἔλεος ἀπὸ Θεοῦ παντοκράτορος καὶ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, παρ' ἡμῶν δὲ εὐχή, εὐλογία καὶ συγχώρησις. Ὁ ἐν ἀγίοις ἐπαναπαυόμενος Θεὸς, τοῖς νομίμως κατὰ καιροὺς ἀθλήσασιν ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ, ἐπαξίως καὶ τοὺς ἀμαράντους στεφάνους τῶν ἁλῶν ἀνταπέδωκε, θεῖα δόξη καὶ τιμὴ αἰώνιῳ αὐτοὺς ἀναδησάμενος. Δίκαιος γὰρ ὢν Κύριος, τὰς δικαιοσύνας ἡγάγησε. Διὸ καὶ δικαίως τοὺς δικαίους ἀντεδόξασεν ὡς αὐτὸν δοξάσαντας τῇ ὑπερφυεῖ καρτερίᾳ ἐν τοῖς ὑπὲρ αὐτοῦ πολυάθλοις ἀγωνίσμασι, περὶ ὧν καὶ ὁ ἱερὸς ψαλμῶδης προφητικῶς ἀνακρούων ἔκραζε «τοῖς ἀγίοις ἐν τῇ γῇ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος» τρανῶς προαναφωνήσας τὰ δι' ἐκείνων περιφανῆ καὶ ἐξαισία τελεσθησόμενα θαύματα, ὡς μελλόντων ἰδίῳ καιροῖς πάντα πληροῦν τὰ θεῖα θελήματα. Πολλὰ μὲν οὖν εἰσι τὰ εἰρη καὶ διάφορα τῆς εὐκλεοῦς ἀρετῆς, δι' ὧν οἱ ἐπὶ γῆς ἅγιοι δικαιοθεῖντες τῷ Κυρίῳ εὐηρέτησαν, υἱοὶ ὑψίστου κατὰ χάριν καὶ οὐρανοπολίται γενόμενοι· μελίζων δὲ ὁμῶς καὶ ἄλλη ἡ δόξα τῶν μαρτύρων παρὰ πᾶσιν ὁμολόγηται, καὶ τὸ κλέος ἄφατον, ὅπερ παρὰ Θεοῦ ἀψιλείᾳ ἀπειλήρασι χάριτος. Διὰ γὰρ σαρκὸς καὶ αἵματος τῷ ἐχθρῷ ἀντιπαρατάχμενοι ὄντως ὑπὲρ φύσιν καὶ ἔννοιαν, τῇ κραταιᾷ δυνάμει ἐβλάστησαν τὰ θαυμάσια, τὰς ἀρχὰς καὶ ἐξουσίας τοῦ σκοτοῦ θριαμβεύσαντες, καὶ τὴν τοῦ ἀντικειμένου ἀσθένειαν οὐδὲν οὔσαν ἀναδείξαντες, ἀνθ' ὅτου δικαίως τῇ ἀρρήτῳ αἴγλῃ λαμπρυνθέντες τοῦ πνεύματος, ὡς μιμηταὶ καὶ μαθηταὶ τοῦ ὑπὲρ ἡμῶν τὴν ἀλήθειαν μαρτυρήσαντος καὶ σταυρικὸν θάνατον ἐκουσίως ὑπομείναντος, ἄρτι τῷ θεῷ παρίστανται θρόνῳ ὑπὲρ ἡμῶν ἐντυγχάνοντες. Μεθ' ὧν τὰ πρῶτα φέρειν καὶ τὴν τοῦ Χριστοῦ μακαρίαν καὶ πανεύρημον μάρτυρα, τὴν ἀγίαν φημί καὶ πανένδοξον Εὐφημίαν σφέστατα διεγνώκαμεν, ὑπὸ τῶν διεξοδικῶς περιγραφάντων τῆς Ἐκκλησίας ἀγίων, ὅσα ἡ πολυάθλος ὑπὲρ Χριστοῦ καμουῖσα νίκη ἀνεστύλωσε τρόπαια. Καὶ γὰρ αὕτη κατὰ τοὺς χρόνους τῶν δυσωνύμων Διοκλητιανοῦ τοῦ βασιλέως καὶ Πρίσκου τοῦ ἀνθυπάτου Εὐρώπης, θρέμει οὔσα τῆς Χαλκηδόνος πόλεως, τῷ ἡγεμόνι ὡς χριστιανῇ διεβλήθη καὶ μὴ πεισθεῖσα σέβας προσνηῖται τοῖς ἀναισθήτοις εἰδώλοις αὐτῆς πυρὶ προσωμίλησεν, εἶτα καὶ ἀγρίοις πρεδρόθῃ θηρίοις, ἐτέραις τε διαφόροις μηχαναῖς ἐτασθεῖσα κολάσεων, καὶ ὑπὲρ ἄνθρωπον ἐγκατετήσασα, τὸν τοῦ μαρτυρίου στέφανον ἀνωθεν λαμπρῶς ἐκομίσατο. Διὸ καὶ ὁ Θεὸς αὐτὴν ὑπερύψωσε καὶ ἀν-

τεδόξασε, σημεῖα παμπληθῆ καὶ ἀπόρρητα δι' αὐτῆς κατὰ καιροὺς ἐργασάμενος, ὧν τὰ πολλὰ τοῖς βουλομένοις καταμαθεῖν ἔχσαντες ἀπὸ τῶν τὰ ἐκείνης ἱστορούντων ἱερῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν ἀνδρῶν, ἐν καὶ μόνον εἰπεῖν καὶ ἀναμνησθαι, τό γε νῦν ἔχον, ἀρκετὸν ἡγησάμεθα, δι' οὗ τὴν τῆς μάρτυρος μεγάλῃν παρ' αὐτῷ παρρησίαν ὁ Κύριος τοῖς εὐσεβεῖσι διεγνώρισε. Καὶ γὰρ, μετὰ τὸν τῆς ἀθλήσεως αὐτῆς χρόνον, πολλῶν ἐν τῷ μεταξύ ἐτῶν παραρρυνέντων, ἐν τοῖς τοῦ εὐσεβοῦς Μαρκεανοῦ καὶ Πουλχερίας τῶν βασιλέων καιροῖς, καθ' οὓς συνεκροτήθη ἡ ἀγία καὶ οἰκουμένη Δ' Σύνοδος κατὰ τῶν θεοστυγῶν αἰρετικῶν Εὐτυχῶς καὶ Διοσκόρου, τῶν μίαν φύσιν καὶ ἐνέργειαν ἐπὶ Χριστοῦ φρενοβλαβῶς βλασφημησάντων, καθελεῖν θελήσαντες οἱ θεοφόροι Πατέρες τὸ ἀντίθεον ἐκείνων φρόνημα μηδαμῶς εὐσεβοφρονῆσαι πειθόμενων, τὴν ἐκτεθείπαν ὀρθόδοξον πίστιν, τῇ θεῷ ἐπιπνοίᾳ φωτισθέντες, ἐν τόμῳ χωρὶς συνεγράψαντο, προτρέψμενοι καὶ κείνοις τὴν σφῶν αὐτῶν ὁμοίως ἐν ἑτέρῳ γράψαι. Καὶ δὴ τὴν λάρνακα τῆς πανευφήμου παρθενομάρτυρος διανοίξαντες, καὶ ἀμφοτέρους τοὺς τόμους τῷ στήθει ταύτης ἐπιθέντες, καὶ διὰ σφραγίδος κατασφάλλαντες ἀπὸ ἀλλήλων μεθ' ἡμέρας δὲ τινὰς αὐτὴν τὴν σορὸν ἀνοίξαντες (ὡς τοῦ φρικτοῦ θαύματος!), τὸν μὲν τῶν αἰρετικῶν τόμον εὗρον ὑπὸ τοὺς πόδας τῆς ἀγίας ὡς βδελυρὸν ἀπερριμμένον, τὸν δὲ τῶν ὀρθοδόξων ταῖς τιμίαις αὐτῆς χερσὶ κατεχόμενον. Ὅπερ ἰδόντες πάντες αἰσχύνης μὲν οἱ αἰρετικοί, χαρᾶς δὲ ἀνεκλαλήτου ἐπλήσθησαν οἱ ὀρθόδοξοι, ὕμνους εὐχαριστηρίους τῷ Θεῷ ἀναπέμψαντες. Ἀλλὰ καὶ πανήγυριν λαμπροφύρον συστήσαντες, καὶ τὴν παρθενομάρτυρα Εὐφημίαν αἰνοῖς καὶ δοξολογίαις εὐφημήσαντες καὶ ἐκθειάζαντες, κατὰ τὴν ἐνδεκάτην τοῦ παρόντος Ἰουλίου μηνός, καθ' ἣν αὐτῆς τὸ τοσοῦτον ἐτελέσθη θαυματουργήμα, τροπαρίοις τε κανονικοῖς καὶ τῇ λοιπῇ συνήθει ἐκκλησιαστικῇ ἀκολουθίᾳ αὐτὴν ἐφιλοτιμήσαντο, εἰς μνήμην αἰώνιον τῶν τοῦ Θεοῦ θαυμασίων, ἵνα γινώ ταῦτα καὶ γενεὰ ἑτέρα τῶν ἐρχομένων πιστῶν, καὶ μὴ τῷ τῆς ἀγνοίας ἀπαμαυρωθῇ βυθῷ.

Ἦδει μὲν οὖν πάντως, ἔδει καὶ μάλα δίκαιον ἦν καὶ πρέπον καὶ ἡμῖν ὀφειλόμενον, λαμπρῶς τελεῖσθαι κατὰ τὴνδε τὴν ταύτης πανήγυριν, καὶ μὴ ἀπορητὶ οὕτω καὶ ἐν παρόδῳ ταῖς λοιπαῖς παραμετρεῖσθαι ὁμοίως· ἀλλὰ μετὰ κρότων ἐμμελῶν καὶ ἁγμάτων γεγονωτέρων καὶ μέλψεων, εὐλαβῶς τὴν μνήμην αὐτῆς ἐνασμενίζεσθαι, πατρίου πως οὔσης ἀγίας, καὶ πολλῶν ἡμῖν κατὰ καιροὺς δι' αὐτῆς ἐπισκηψάντων ἐλέων, καὶ πλουσίων θεοσημεϊῶν καὶ εὐεργετημάτων. Τὸ δὲ λίαν ἄξιον λόγου καὶ ἀναγκαιότατον, ὅτι καὶ παρ' ἡμῖν διατελεῖ τὸ πανάγιον αὐτῆς καὶ τερατουργὸν λείψανον, ὡς τις ἀτίμητος θησαυρὸς τῇ καθ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ ἐξ ἀμνημονεύτων

ταμειούμενον χρόνων. Ταύτη τοίνυν καὶ ἡ Μετρίότης ἡμῶν, ὡς ὑπὸ τινος θείας ὁμῆς χρηματισθεῖσα, (οὐ γὰρ ἐξ ἡμῶν, ἀλλὰ τῆς ἀνωθεν ροπῆς τὸ δῶρημα), τὰ περὶ ταύτης τῆς εὐτήμου ἑορτῆς ἐν ἀκριβεῖ Συνοδικῶς προγυμνάσασα, δεῖν ἔγνω, καθ' ὅσιον καὶ δίκαιον λόγον, ἐτησίως τελεῖσθαι τὴν ταύτης φαιδρὸν πανηγυρίαν τοῦντεῦθεν καὶ εἰς τὸ ἐξῆς, ἥντινα μέλλομεν σὺν Θεῷ τελέσαι μεθ' αὐρίον, κατὰ τὴν ἐνδεκάτην τοῦ παρόντος μηνός, ἡμέρᾳ τῇ τρίτῃ, ἐν ᾗ τοῦ ἱεροῦ αὐτῆς λειψάνου ἐν μέσῳ τῆς καθ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας προπεθέντος, ἐν ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς, τὴν ὁσίαν μνήμην αὐτῆς τῆς ἐνδόξου ἁγίας Εὐφημίας μετὰ χροῶς καὶ εὐπροσύνης φωτοχυταῖς λαμπραῖς πανηγυρίσωμεν, εἰς ἁγιασμὸν καὶ κάθαρσιν τῶν προσελευτομένων καὶ μετ' εὐλαθείας ἀσπασομένων αὐτὸ εὐσεβῶν χριστιανῶν. Τούτου χάριν διὰ τοῦ παρόντος ἡμετέρου Πατριαρχικοῦ καὶ Συνοδικοῦ γράμματος, κοινῇ γνώμῃ τῶν περὶ ἡμᾶς ἱερωτάτων ἀρχιερέων καὶ ὑπερέμων, τῶν ἐν ἁγίῳ πνεύματι ἀγαπητῶν ἡμῖν ἀδελφῶν καὶ συλλειτουργῶν, γράφοντες, παρέχομεν πᾶσιν ὑμῖν ἄλκιαν καὶ πάντας προσκαλοῦμεν ἐπὶ τὴν πνευματικὴν συνεστίαν τῆς εὐσήμες ταύτης ἑορτῆς τῆς μεγαλομάρτυρος ἁγίας Εὐφημίας, ἵνα, ὅσοι πιστοὶ καὶ εὐσεβεῖς, καὶ ὅσοι πρὸς τὰ θεῖα πόθῳ μυστικῶς κεχηνότες τυγχάνετε, ἄνδρες τε θεοσεβεῖς καὶ γυναῖκες, προσδράμετε μετὰ προθυμίας ἅπαντες τῇ διορισθείσῃ τῆς τελετῆς ἑορτασίμῳ ἡμέρᾳ, ἐφ' ᾗ κοινῶς πανηγυρίζοντες ἐν ἀληθείᾳ καὶ πνεύματι, δόμεν δόξαν τῷ Θεῷ καὶ πατρὶ ἡμῶν, τῷ διὰ τῶν ἁγίων αὐτοῦ χορηγοῦντι ἡμῖν ἐλέη αὐτοῦ τὰ πλούσια, κοινῶς τε καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς καὶ δι' αὐτῆς ἁγιασμὸν ἀρυσόμεθα, καὶ εὐφρανθῶμεν ψυχῇ τε καὶ σώματι, ἀποδόντες τὰς εὐχαριστηρίους ἡμῶν εὐχὰς τῷ Κυρίῳ, καὶ ταύτην ἐπαξίως τιμήσαντες. Αἱ γὰρ παρ' ἡμῶν τοῖς ἁγίοις μετ' εὐλαθείας προσφερόμεναι τιμαί, πάντως αὐτῷ τῷ Θεῷ τῷ δοξάσαντι αὐτοῦς ἀνάγονται, καὶ δι' αὐτῶν ἡμῖν σωτηρίαν καὶ θεῖον ἔλεος ἀντεπάγονται, τοῖς μετὰ πίστεως αἰτουμένοις παρ' αὐτῶν τὰ πρόσφορα. Οὐκοῦν ἔχοντες τὴν εἰδῆσιν ταύτην, μετὰ σπουδῆς προσέλθετε ἀλλήλοις διεγείροντες ἐπὶ τῇ ψυχωφελείᾳ συνελεύσει ταύτῃ. Καὶ γὰρ διὰ τοῦτο ἡ τελετὴ τῆς ὁσίας μνήμης τῆς μάρτυρος, κυρωθεῖσα ἐτησίως γίνεσθαι ὡς προεῖρηται, κατὰ τὴν ἐνδεκάτην τοῦ παρόντος Ἰουλίου μηνός, κατεστρώθη συνοδικῶς ἐν τῷ ἱερῷ τῆς καθ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας Κώδικι τοῦ παγκαρίου, εἰς μνήμην αἰώνιον. Οὕτω ποιήσατε. Ἡ δὲ τοῦ Θεοῦ χάρις εἴη μεθ' ὑμῶν.

αψδ'.

Ἐν μηνὶ Ἰουλίῳ Ἰνδικτιῶνος ΙΒ'.

(Κώδιξ Δ' σελ. 24—25).

ΣΗΜ. Τρία ἔτη μετὰ τὸ πατριαρχικὸν καὶ συνοδικὸν τοῦτο γράμμα ἔχει τῇ 11 Ἰουλίου 1707 ὁ πρέσβυς τῆς Μοσχοβίας Πέτρος Ἀνδρόβιτς ἀφίερως τῇ Μ. Ἐκκλησίᾳ σορὸν ἐκ κυπαρίσσου πλουσίως κεκοσμημένην πρὸς ἐναπόθεσιν τοῦ ἱεροῦ λειψάνου τῆς ἁγίας ὡς καὶ ἑτέρας δύο σοροὺς διὰ τὰ λείψανα τῶν ἁγίων Θεοφανοῦς καὶ Σολωμονῆς.

Κώδιξ Δ' σελ. 46.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Λορυστασία. — Ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἐχοροστάτησε τῇ παρελθούσῃ Τετάρτῃ κατὰ τὸν ἐσπερινὸν καὶ τὴν λειτουργίαν ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῆς ἁγίας μεγαλομάρτυρος Εὐφημίας, ἥς τὸ ἱερὸν λείψανον φυλάσσεται, ὡς γνωστὸν, ἐν τῷ πανσέπτῳ πατριαρχικῷ ναῷ ἐν μέσῳ πολλοῦ εὐσεβοῦς ἐκκλησιασματος. Σχετικὰ τινα περὶ τῆς ἑορτῆς τῆς ἁγίας βλέπει ὁ ἀναγνώστης ἐν τῷ παρόντι φύλλῳ, ἅτινα δημοσιεύονται ἐκ κώδικος τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἀρχιεπισκοπείου.

— Ἐκλογή καὶ χειροτονία Σταυρουπόλεως. — Ἐν τῇ συνοδικῇ συνόδῳ τοῦ παρελθόντος Σαββάτου, συγκροτηθεῖσα ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ Χάλκης, ἐνθα χάριν τῶν ἐξετάσεων αὐτῆς διέτριβεν ἡ ἁγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος, ἐνεκρίθη ὑπ' αὐτῆς ὅπως ὁ Σχολάρχης τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τέως ἀρχιμ. Ἀπόστολος Χριστοδούλου προαχθῇ εἰς τὸ ἀρχιερατικὸν ἀξίωμα, ἀμειβομένων οὕτω τῆς θεωριᾶς πολιτείας καὶ τῶν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν πιστῶν καὶ τελειοφρόνων ὑπηρεσιῶν αὐτοῦ. Ὅθεν τεθέντων συνυποψηρίων αὐτῷ τοῦ ἀρχιμανδρίτου Ἀγαθαγγέλου Κωνσταντινίδου, καθηγητοῦ τῆς αὐτῆς Σχολῆς, καὶ τοῦ διευθυντοῦ τῶν ἐν Ἀμισῷ σχολῶν Γερβασιῶ Σαρασίτου, καὶ ψήφων κανονικῶν γενομένων ἐν τῷ ναῷ τῆς Σχολῆς, ἡ Α. Π. ὁ Σχολάρχης τῆς Θ. Σχολῆς προήχθη εἰς ἀρχιερέα ὑπὸ τὸν ψιλὸν τίτλον Μητροπολίτου τῆς πάλαι ποτὲ διαλαμπάσης ἱερᾶς μητροπόλεως Σταυρουπόλεως.

Μετὰ τὴν συνεδρίαν τῆς Ἱ. Συνόδου κατελθόντων τῶν σεβασμ. ἁγίων συνοδικῶν ἐν τῷ ναῷ, ἡ Α. Π. ὁ ἐκλεγείς ἐποίησατο τὴν εἰθισμένην εὐχαριστίαν.

Τῇ ἐπαύριον δὲ Κυριακῇ ἐγένετο ἡ εἰς ἀρχιερέα χειροτονία, ἱεουργοῦντος τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου μετὰ τῶν σεβασμιωτάτων ἁγίων συνοδικῶν Ἰωαννῶν Γρηγορίου, Μηθύμνης Στεφάνου, Μεσημβρίας Χαρίτωνος καὶ Βάρνης Πολυχάρπου, παρόντων δὲ ἐν τῷ ναῷ τῆς Α. Θ. Π. τοῦ πατριάρχου πρώην Κωνσταντινουπόλεως Νεοφύτου, τῶν ΑΑ. ΜΜ. τῶν πατριαρχῶν πρώην Ἀντισχείας Σπυρίδωνος καὶ πρώην Ἱεροσολύμων Νικοδήμου. Πρὸς τούτοις δὲ παρήσαν ἡ Α. Ε. ὁ πρεσβυτὴς τῆς Ἑλλάδος Ν. Μυροκοροδάτος καὶ ὁ γραμματεὺς Πέχλιαντας καὶ διερμηνεὺς Κ. Κρούπτεβιτς τῆς σερβικῆς πρεσβείας ἐκπροσωποῦντες τὴν Α. Ε. τὸν προσελθόντα μὲν, ἀλλ' ἀποχωρήσαντα ἔνεκα ἀδιαθεσίας πρεσβευτὴν τῆς Σερβίας στρατηγὸν Σάβθαν Γκρούιτς, μέλη τινὰ τοῦ Δ.Ε.Μ. Συμβουλίου καὶ πλείστοι ἄλλοι ἱερεῖς κληρικοὶ καὶ λαϊκοί.

Ἐν τῇ αὐτῇ συνοδικῇ συνόδῳ ἐγένετο σκέψις ὡσαύτως καὶ περὶ προαγωγῆς τοῦ ἀρχιμ. Μιχαὴλ Κλεοβούλου, Σχολάρχου τῆς Μ. τοῦ Γένους Σχολῆς, εἰς τὸ ἀρχιερατικὸν ἀξίωμα· ἀλλὰ τὰ τῆς ψηφοφορίας εἶχον ἀναβληθῇ εἰς ἄλλην συνεδρίαν.

Θεολογικὴ Σχολὴ Χάλκης. — Περαιτωθεῖσων τῶν ἐπὶ ἐβδομάδα διαρκεσασῶν ἐξετάσεων τῶν μαθητῶν τῆς Θεολογικῆς

Σχολής, καθ' ἃς, ὡς ἔθος, παρέστη ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης μετὰ τῆς ἁγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου, τῇ Κυριακῇ, 8 ἰσταμένου, ἐγένετο ἐν μέσῳ πυκνοτάτης συρροῆς εὐσεβοῦς ἐκκλησιάσματος ἡ εἰθισμένη πατριαρχικὴ λειτουργία καὶ μετ' αὐτὴν ἡ τελετὴ τῆς ἐπιδόσεως τῶν διπλωμάτων τοῖς κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο τῆς Σχολῆς ἀποφοιτοῖσι.

Τῇ Α. Θ. Π. τῷ Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ συνεισφέρουσαν οἱ σεβασμιώτατοι μητροπολίται Ἰωαννίνων Γρηγόριος, Μηθύμνης Στέφανος, Μεσημβρίας Χαρίτων καὶ Βάρνης Πολύκαρπος, ὁ ἐκ τῶν καθηγητῶν τῆς Σχολῆς ἀρχιμ. Ἀγαθάγγελος Κωνσταντινίδης καὶ οἱ πανοσιολ. Μ. Ἀρχιεπίσκοπος Λαυρέντιος-Δευτερεύων Παρθένιος καὶ Τριτεύων Βενιαμίν. Κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν παρέστησαν καὶ οἱ προηγούμενος, ὡς ἐγράφη, προσκληθέντες πατριάρχαι πρῶν Κωνσταντινουπόλεως Νεόφυτος ὁ Η', πρῶν Ἀντιοχείας Σπυρίδων, πρῶν Ἱεροσολύμων Νικόδημος, τοῦ πρῶν Κωνσταντινουπόλεως Ἀνθίμου τοῦ Ζ' κωλυθέντος ἐνεκα ἀσθενείας· οἱ σεβασμ. ἄγιοι συνοδοὶ, ἡ Α. Ε. ὁ πρεσβυτὴς τῆς Ἑλλάδος καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς σερβικῆς πρεσβείας, ἡ Α. Ε. ὁ ἀρχὼν Μ. Λογοθέτης Στ. Ἀριστάρχης βέης, μέλη τινὰ τοῦ Α. Ε. Μ. Συμβουλίου, ὁ καθηγητικὸς Σύλλογος τῆς Σχολῆς, ὁ Σχολάρχης τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς, ὁ Διευθυντὴς τῆς ἐμπορικῆς Σχολῆς, ὁ ἐρίτιμος ὁμογενὴς Λεωνίδας Ζαρίφης καὶ πλείστοι ἄλλοι ἐγκριτοὶ ὁμογενεῖς καὶ λογάδες.

Μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τῆς ἐκκλησίας ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης μετ' ἀπάντων τῶν πατριαρχῶν, τῶν σεβασμιωτάτων μητροπολιτῶν καὶ τῶν λοιπῶν λογάδων ἀνῆλθε, εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τῆς Σχολῆς καὶ μετὰ ἀνάπαυαν μικρὰν κατῆλθε καὶ αὖθις εἰς τὸν ναὸν, ἐνθα, κατὰ τὰ ἀνάκαθεν ἐπικρατήσαντα, ἐγένετο ἡ τελετὴ τῆς ἐπιδόσεως τῶν διπλωμάτων. Κατὰ τὴν ἱεροτελεστείαν ἡ Α. Θ. Π. ἐμνημόνευσε τοῦ ὀνόματος τοῦ κτίτορος τῆς Σχολῆς Παύλου Στεφάνου Σκυλίτση καὶ τῶν ἀειμνήστων Ζαριφῶν. Ἐῖτα ἡ Α. Π. ὁ Σχολάρχης, μητροπολίτης ἄγιος Σταυρουπόλεως Ἀπόστολος, ἀπέτεινε προσκαλίαν πρὸς τοὺς ἀποφοιτῶντας ἐξ μαθητᾶς μεστὴν σοφῶν ὑποθηκῶν. Οἱ ἀποφοιτήσαντες εἰσιν οἱ διάκονοι Γεράσιμος Θεολογίδης ἐκ Σερρών, Χρυσόστομος Καβουρίδης ἐκ Μαδύτου, Πολύκαρπος Ζάχος ἐκ Βώλου, Κωνσταντῖνος Κοιδάκης ἐκ Κρήνης καὶ οἱ μὲν ἱεροθέτες Ἀπόστολος Τρύφωνος ἐκ Κριθίας τῆς Καλλιπόλεως καὶ Ἰωάννης Παπαδημητρίου ἐκ Σάμου. Μετὰ τὴν ἐπίδοσιν δὲ τῶν διπλωμάτων τοῖς τέσσαρσιν ἱερωμένοις, ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Ἰωακείμ ἐλεξε πρὸς τοὺς νέους στρατιώτας τῆς Ἐκκλησίας τὰ ἐπόμενα:

Προσφιλεῖς ἱεροδιδάσκαλοι,

«Κεκλημένοι ὡς ἐκ τοῦ καθήκοντος ἡμῶν ἵνα ἐπιστεγάσωμεν τὴν σημερινὴν πάνδημον ταύτην τελετὴν, εἰς ἣν ἡ χάρις τοῦ παναγίου Πνεύματος συνήγαγεν ἡμᾶς, αὐτὴν πρώτην δέον νὰ ἐπικαλεσθῶμεν ὅπως ἐπευλογήσῃ τοὺς καρποὺς τῆς σχολῆς ταύτης».

» Τοῦτο ἐπαρκῶς πρὸ μικροῦ ἐπράξαμεν. Ἦδη, ἐξερχομένων ὑμῶν πρὸς καλλιέργειαν τοῦ ἀμπελῶνος τοῦ Χριστοῦ, ὀφείλομεν, πρὸς τοῖς σοφοῖς ρήμασι τοῦ σχολάρχου μητροπολίτου Σταυρουπόλεως, νὰ προσθέσωμεν καὶ ἡμεῖς ὀλίγα τινά. Μὴ ἀποθαρρῆτε, μὴ ποτῆσθε, μὴ ἔχητε τὸν φόβον ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν. «Ὅσω καὶ ἂν νομίζητε τὸ ἔργον, ὅπερ ἀναλαμβάνετε πολὺ πλοκὸν καὶ σπουδαῖον, μάθετε ὅτι τοῦτο εἶναι ἀπλοῦν καὶ ἀφελέστατον, διότι ἐὰν βασίσητε τὴν πορείαν ὑμῶν ἐπὶ τῶν διδασκαλιῶν τοῦ Χριστοῦ, ἐὰν μόνον ἔχητε ἐν τῷ νῷ ὅτι εἴθε

ὁπαδοὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ ἔχητε ὡς ὑπόδειγμα τὰς ἀρετὰς καὶ τὰς διδασκὰς ἐκείνου, εὐχερῶς θὰ δυνηθῆτε νὰ ὑπερπηδήσητε τὰς δυσχερείας, ἃς ἐν τῷ κόσμῳ θέλετε ἀπαντήσῃ.

» Συγκροτήσασα ὑμᾶς ἡ σχολή, ὡς συνεκρότησε, πέποιθεν ὅτι θέλετε ἐκτελέσει τὸ καθήκον σας ὡς ἀληθεῖς στρατιῶται. Ἐν τῇ πεποιθήσει ταύτῃ ἀκραδάντως ἐμμένονσα δέεται τοῦ Ὑψίστου ἵνα ἐνισχύσῃ ὑμᾶς εἰς τὸ ἔργον σας.

» Ἀλλ' ἡ ὑμετέρα συγκρότησις καὶ ἡ τῆς σχολῆς τοιαύτη ἐπιβάλλει ἐμοὶ ὡς ἀρχηγῷ τῆς Ἐκκλησίας νὰ ἐκφράσω κατὰ τὴν ἐπίσημον ταύτην ὥραν εὐγνωμοσύνην πρὸς ἅπαντας τοὺς εὐεργετοῦντας τὴν σχολήν. Καὶ ἐν πρώτοις ἔπαινος καὶ τιμὴ ὀφείλεται τῇ ἱεραρχίᾳ, καθότι διὰ τοῦ ὁδοῦ αὐτῆς συντηρεῖται ἡ σχολὴ αὕτη. Εὐγνωμοσύνην προσέτι ἐκφράζω καὶ εἰς τοὺς κοπιῶντας ὑπὲρ τῆς σχολῆς καθηγητὰς, οἱ ὅποιοι εἰς παντοίας στερήσεις ἀντιτασσόμενοι καὶ ὑπὸ παντοίων πειρασμῶν περικυκλούμενοι ἐπιτελοῦσιν εὐδίκως τὸ καθήκον αὐτῶν.

» Ὅφειλομεν πρὸς τούτοις εὐγνωμοσύνην καὶ πρὸς τοὺς παναγιωτάτους προκατόχους ἡμῶν πατριάρχας, τοὺς ἱδρύσαντας τὴν σχολήν καὶ εἴτε λόγῳ, εἴτε ἔργῳ συντηρήσαντας καὶ ἀναδείξαντας αὐτήν.

» Εὐχαριστίας ἀποτείνω καὶ πρὸς τὸν ἀντιπρόσωπον τοῦ ὑπουργείου τῆς παιδείας, ὅπερ μετὰ πολλῆς δικαιοσύνης καὶ φρονήσεως ἐπιβλέπει καὶ τὴν σχολήν ταύτην.

» Ἰδιάζουσα εὐγνωμοσύνη ὀφείλεται τῷ κυρίῳ Παύλῳ Στεφάνου, ὅστις, κτίσας τὸ μεγαλοπρεπὲς τοῦτο οἰκοδόμημα, ἀπήλλαξε τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ μεγάλης δυσχερείας. Ἡ πρὸς αὐτὸν εὐγνωμοσύνη τῆς σχολῆς ἐστὶ ἀίδιος καὶ ἀδιάπτωτος.

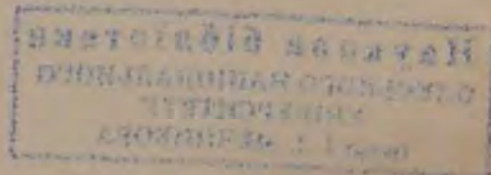
» Ἐκφράζομεν εὐγνωμοσύνην καὶ πρὸς τὸν ἐξοχώτατον πρεσβυτὴν τῆς Ἑλλάδος, τὸν ἀντιπροσωπεύοντα τὸν βασιλέα τῶν Ἑλλήνων Γεώργιον παρὰ τῷ φίλῳ αὐτοῦ καὶ ἡμετέρῳ Ἀνακτι Ἀβδουλ Χαμίτ Χάν, παραστάντα καὶ εἰς τὴν πνευματικὴν ταύτην τελετὴν.

» Ἀλλ' ἐπὶ πᾶσι τούτοις ὀφείλομεν ἐγκάρδιον εὐγνωμοσύνην τῇ Α. Α. Μ. τῷ Σουλτάνῳ, πλήρη παρέχοντι ἡμῖν ἐλευθερίαν ἵνα ἐξασκῶμεν κατὰ βούλησιν τὰ τῆς παιδείας ἡμῶν. Ὡς ἐκ τῆς ὀφειλομένης ταύτης εὐγνωμοσύνης καθήκον ἔχομεν νὰ εὐχόμεθα ὑπὲρ υγείας καὶ μακροημερεύσεως αὐτοῦ ἵνα οὕτως ἐξακολουθήσῃ ὡς εὐεργετικὸς πρὸς τοὺς ὑπηκόους αὐτοῦ ἄνευ ἐξαιρέσεως.

» Ἐπὶ τούτοις ἡ χάρις τοῦ Ὑψίστου εἴη μετὰ πάντων ἡμῶν».

Κατὰ τὴν ἐν Πριγκηποννήσις διαμονὴν τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἰωακείμ τοῦ Γ', παρέβησαν πρὸς τιμὴν Αὐτῆς γεύματα τῷ μὲν Σαββάτῳ ἐν Πριγκήπῳ ὁ ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Α. Ε. Μ. Συμβουλίου Ἰωάννης Χατζόπουλος, τῇ δὲ Δευτέρᾳ ἡ Α. Μ. ὁ πατριάρχης πρῶν Ἱεροσολύμων Νικόδημος. Τῶν γευμάτων μετέσχον ἀρχιερεῖς καὶ ἄλλοι ἐγκριτοὶ ὁμογενεῖς.

— Ἐκλογὴ μητροπολίτου Σάρδεων. — Ἐν τῇ χθελινῇ συνεδρίᾳ τῆς ἁγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου προὐβλήθη ἡ ἐν τινὶ τῶν προηγούμενων συνεδρίων γενομένη μὲν, ἀλλ' ἀναβληθεῖσα σκέψις περὶ προαγωγῆς τοῦ πανοσιολογ. ἀρχιμανδρίτου Μιχαὴλ Κλεοβούλου, Σχολάρχου τῆς Πατριαρχικῆς Μ. τοῦ Γένους Σχολῆς, εἰς τὸ ὑψηλὸν τῆς ἀρχιερωσύνης ἀξίωμα ὑπὸ τὸν ψιλὸν τίτλον τῆς πάλαι ποτὲ διαλαμψάσης μητροπόλεως Σάρδεων. Τῆς ἁγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου ἀποδεξαμένης τὴν πρότασιν, ἐτέθησαν συνωδᾶ τῇ τάξει συνυποβήσαντι τῷ εἰρημ. νῷ ὁ πανοσιολ.

ἀρχιμανδρίτης Ἰωάννης Εὐστρατίου, καθηγητὴς τῆς ἐν Χάλκι Θεολογικῆς Σχολῆς καὶ Καλλίνικος Γεωργιάδης, πρωτοσύγκελλος τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Δέρκων. Κατελθόντων δὲ μετὰ τὸ πέρας τῆς συνεδρίας τῶν σεβασμιωτάτων ἀγίων συνοδικῶν ἐν τῷ πάνσεπτῳ πατριαρχικῷ ναῷ καὶ ψήφων κανονικῶν γενομένων προήχθη εἰς τὸ ἀρχιερατικὸν ἀξίωμα ὑπὸ τὸ μνησθέντα τίτλον ὁ ἀρχιμ. Μιχαὴλ Κλεόδουλος.

Ἡ χειροτονία τοῦ ἐψηφισμένου ἀγίου Σάβδων γενήσεται μεθαύριον, Κυριακῇ, ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ ἱερουργούντος τῆς Α. Θ. Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου.

— Ἀφίξεις τοῦ Μεγάλου Δουκὸς Ἀλεξάνδρου Μιχαήλοβιτς. — Τῷ παρελθόντι Σαββάτῳ ἀφίκετο εἰς βασιλεύουσαν ἡ Α. Α. Γ. ὁ Μ. Δούξ τῆς Ρωσίας Ἀλεξάνδρος Μιχαήλοβιτς, γαμβρὸς ἐπ' ἀδελφῇ τῆς Α. Α. Μ. τοῦ Τσάρου, ἐντεταλμένος ὅπως διερμηνεύσῃ τῇ Α. Α. Μ. τῷ ἡμετέρῳ σεπτῷ Ἀνακτι Σουλτάν Ἀβδουλ Χαμίτ Χάν τὰς φιλικὰς προσήσεις τῆς Α. Α. Μ. τοῦ Αυτοκράτορος πασῶν τῶν Ρωσιῶν Νικολάου τοῦ Β'.

Μετὰ τὴν ὑπὸ τῆς Α. Α. Μ. τοῦ σεπτοῦ Ἀνακτος γενομένην τῇ Α. Α. Γ. τῷ μεγάλῳ δουκὶ ἐπίσημον ὑποδοχὴν ἐν τοῖς ἀνακτόροις, ἡ Α. Α. Γ. ὑψηλότης μετέβη εἰς Βαθυρρύακα. Ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Ἰωακείμ ὁ Γ' πληροφορηθεὶς τὴν ἀφίξιν τῆς Α. Α. Γ. ὑψηλότητος ἀπέστειλεν εἰς Βαθυρρύακα ἐπιτροπὴν συγκατεμένην ἐκ τῶν σεβασμιωτάτων ἀγίων συνοδικῶν Προύσης Ναθαναήλ, Χίου Κωνσταντίνου καὶ Κορυτσᾶς Γερβασίου, συνοδευομένην καὶ ὑπὸ τοῦ ρωσομαθοῦς καθηγητοῦ τῆς ἐν Χάλκι Θεολογικῆς Σχολῆς ἀρχιμ. Εἰρηναίου καὶ ἡδύχθη δι' αὐτῆς τῇ Α. Α. Γ. τῷ μεγάλῳ δουκὶ Ἀλεξάνδρῳ Μιχαήλοβιτς τὸ «ὡς εὖ παρέστη» ἐπὶ τῇ αἰσίᾳ εἰς τὴν πόλιν ἡμῶν ἀφίξει αὐτοῦ. Τὴν Α. Α. Γ. ὑψηλότητα προσεφώνησεν ἑλληνιστὶ ἡ Α. Σ. ὁ ἅγιος Προύσης καὶ τῆς προσφωνήσεως μετερμηνεύσεως ρωσιστὶ ὑπὸ τοῦ ἀρχιμανδρίτου Εἰρηναίου, ἡ Α. Α. Γ. ὁ Μ. Δούξ ἀπήντησεν ἐκφράσας τὰς εὐχαριστίας αὐτοῦ καὶ τὴν λύπην του, ὅτι δὲν θά δυνήθη ἕνεκα τῆς βραχυχρονίου αὐτοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει διαμονῆς νὰ ἐπισκεφθῇ τὰ ἡμέτερα Πατριαρχεῖα.

— Ἐπισκέψεις. — Ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κατερχόμενος τῇ παρελθούσῃ Δευτέρᾳ ἐκ Χάλκης διήλθε διὰ Χαλκηδόνος καὶ ἀποβὰς ἐπισκέψατο κατὰ πρῶτον τὴν Α. Σ. τὸν μητροπολίτην Χαλκηδόνος Γερμανόν, ὃς καὶ ἐποίησε τῇ Α. Θ. Παναγιότητι λαμπρὰν ὑποδοχὴν, μετέπειτα δὲ ἐν συνόδῳ αὐτοῦ τὰς Α. Α. Ε.Ε. τὸν Ἰωάννην Βιθυνὸν ἐφέντην, Κ. Βαγιάννην ἐφέντην, πρῶτον ἡγεμόνα τῆς Σάμου, καὶ τὸν ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Α. Ε. Μ. Συμβουλίου Ἐμμ. Ρακτιβάν.

Πρὸς τούτοις ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐν συνόδῳ τοῦ σεβασμιωτάτου μητροπολίτου Χαλκηδόνος ἐπισκέψατο καὶ ἐπεθεώρησε τὸν αὐτόθι ἐκ βάρων ἀνεγειρόμενον ἱερὸν ναὸν τῆς ἁγίας Τριάδος.

— Πατριαρχικαὶ προσήσεις. — Ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης εὐηρεστήθη νὰ διαβιβάσῃ τῇ παρελθούσῃ Τρίτῃ τὰς εὐχὰς καὶ προσήσεις αὐτοῦ διὰ τοῦ Μ. Πρωτοσυγκελλοῦ Χρυσοστόμου τῇ Α. Ε. τῷ Ἀλεξάνδρῳ Καρθεωδωρῆ-πασᾷ, ἀρχιμεταφραστῇ τῶν ἀνακτόρων, ἐπὶ τοῖς ἄρτι τελεσθεῖσι γάμοις τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ μετὰ τοῦ κ. Βεγλερῆ ἐφέντη, βοηθοῦ νομάρχου Τραπεζοῦντος.

— Χειροτονία ἐπισκόπου Τρωάδος. — Οἱ σεβασμιώτατοι μητροπολίται Κυζίκου Κωνσταντίνος, Γάνου καὶ Χώρας Κωνσταντίνος καὶ Προικονήσου Σωφρόνιος τηλεγραφικῶς ἠγγείλαν

τῇ Ἐκκλησίᾳ τὴν εἰς ἀρχιερέα χειροτονίαν τοῦ ἐψηφισμένου Τρωάδος Τιμοθέου.

Ἡ Α. Θ. ὁ χειροτονηθεὶς ἅγιος Τρωάδος τηλεγραφικῶς ὑπέβαλε τῇ Ἐκκλησίᾳ τὰς εὐχαριστίας καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην ἐπὶ τῇ προαγωγῇ αὐτοῦ.

— Ἐκλογὴ Ἐπισκόπου Ἀρδαμερίου. — Ὁ σεβασμιώτατος μητροπολίτης Θεσσαλονίκης Ἀθανάσιος τηλεγραφικῶς τε καὶ διὰ γράμματος ἠγγείλε τῇ Ἐκκλησίᾳ ὅτι ἡ ἐπισκοπικὴ σύνοδος τῆς ἐπαρχίας συνελθούσα ὑπὸ τὴν προεδρίαν αὐτοῦ προέβη τῇ παρελθούσῃ Παρασκευῇ εἰς πλήρωσιν τῆς κενῆς ἐπισκοπικῆς ἑδρας Ἀρδαμερίου, ἅτε τοῦ τέως ἐπισκόπου αὐτῆς Σωφρονίου προαχθέντος εἰς τὴν μητρόπολιν Στρωμνίτης. Τεθέντων δὲ ὑποψηφίων τοῦ πανιερώτατου μητροπολίτου πρῶτην Κώου Παύλου καὶ τῶν θεωρησεστάτων ἐπισκόπων Περιστερᾶς Μελετίου, διευθυντοῦ τῆς ἐν Ἰωαννίνοις ἱερατικῆς Σχολῆς, καὶ Εὐδοξιάδος Δωροθέου, βοηθοῦ ἐπισκόπου τοῦ σεβασμ. ἀγίου Ἐφέσου Ἰωακείμ, καὶ ψήφων κανονικῶν γενομένων, ἐξελέγη ἐπίσκοπος Ἀρδαμερίου ὁ ἅγιος Εὐδοξιάδος Δωροθέος. Ἡ ἁγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος ἐνέκρινε τὴν γενομένην ἐκλογὴν καὶ διὰ γραμμᾶτων ἠγγείλε ταύτην πρὸς τε τὸν κυριάρχην μητροπολίτην Ἐφέσου Ἰωακείμ καὶ πρὸς τὸν ἐκλεγέντα ἅγιον Ἀρδαμερίου Δωροθέον.

— Μητροπολίτης Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης. — Ὁ σαύτως ἀδείξ τῆς Ἐκκλησίας καὶ συγκατανεύσει τῆς Σ. Αυτοκρατορικῆς Κυβερνήσεως ὁ πανιερώτατος μητροπολίτης Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης Κοσμάς ἀπέρχεται εἰς Καρσβὰδ χάριν λουτρῶν ἀρεῖς ἀρχιερατικὴν αὐτοῦ ἐπίτροπον τὸν πανοσιολ. ἀρχιμανδρίτην Πανάρστον.

— Μητροπολίτης Ξάνθης. — Ὁ πρὸ τινος τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀδείας τυχὼν πανιερώτατος μητροπολίτης Ξάνθης Ἰωακείμ ἀφίκετο τῷ παρελθόντι Σαββάτῳ εἰς βασιλεύουσαν.

Ἡ Α. Πανιερότης κατευθυνθεῖσα τῇ ἐπαύριον εἰς Χάλκην ἐπισκέψατο τὴν Α. Θ. Π. τὸν Οἰκουμεν. Πατριάρχην.

Πατριαρχικοὶ ἀντιπροδωποὶ εἰς ἑξατάσεις Σχολῶν τῇ προδεχῇ Κυριακῇ 15 Ἰουλίου 1901.

Χάσκις Ἐκπαιδευτήρια. ὁ Πανερ. πρῶτην Κώου Παύλος — Ταταούλων Ἐκπαιδευτήρια. ὁ Θεοφίλ. Παμφίλου Μελισσηνός. — Τόπ-καποῦ Παρθεναγωγεῖον. ὁ Πανοσιολ. Μελέτιος Κοτρόζος. — Φερίκιοι Ἐκπαιδευτήρια. ὁ Πανοσιολ. Γερμανὸς Πολίτης. — Μεσαχώρου Ἐκπαιδευτήρια. ὁ Πανοσιολ. Αἰμιλιανὸς Δάγκουλας. — Σωσθενίου Παρθεναγωγεῖον. ὁ Αἰδεσιμολ. Παναγιώτης Δημητρίου. — Ξηροκρήνης Παρθεναγωγεῖον. ὁ Ἱερολ. Γρηγόριος Παπαδόπουλος. — Σαρμασικίου Ἀρρεναγωγεῖον. ὁ Ἱερολ. Γεννάδιος Ἀλεξιάδης. — Βελιγραδίου Ἀρρεναγωγεῖον. ὁ Ἱερολ. Ἀνθίμος Ὀρφανίδης. — Ἐτ-μεϊδὰν Ἀρρεναγωγεῖον. ὁ Ἱερολ. Σεραφεὶμ Παπαπαΐσιου.

Ἐκ τοῦ Γραφείου
τῆς Π. Κ. Ἐκπαιδευτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

«Συμβολικὴ ἐξ ἐπόψεως Ὁρθοδόξου». ὑπὸ Χρ. Ἀνδρουτσου. 1901. Ἐν Ἀθήναις· σελ. 360, σχῆμ. μέγα 8ον. Εὐρίσκειται ἐν τῷ βιβλιοπωλείῳ τῆς «Ἐστίας», ἐν δὲ Κωνσταντινουπόλει παρὰ τοῖς βιβλιοπώλαις Δεπάστῃ Γεράρδῳ καὶ τῷ συγγραφεῖ.

Ὁ ὑπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ.